

WILBUR SMITH

OMNIBUS

OP VOLLE ZEE
CIRKEL VAN
HET KWAAD

Twee keer superspanning met
Hector Cross in de hoofdrol!

XANDER

AVONTUUR

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers

Egypte-serie

Vallei der koningen (2015)

Het koningsgraf (2015)

Magiër (2015)

Woestijngod (2014)

Ballantyne-serie

Klauw van de valk (2014)

Furie van de valk (2014)

Triomf van de zon (2014)

Hector Cross-serie

Cirkel van het kwaad (2013)

Roofdier (2016)

Courtney-serie

Gouden leeuw (2015)

Roofvogels (2016)

Blauwe horizon (2016)

Moesson (2016)

WILBUR SMITH

Op volle zee
Cirkel van het kwaad

Dit boek is voor mijn vrouw
MOKHINISO
Het beste wat me ooit is overkomen

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Those in Peril*
Copyright © 2011 Wilbur Smith
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam
Oorspronkelijke uitgever: Pan MacMillan

Oorspronkelijke titel: *Vicious Circle*
Copyright © 2013 Wilbur Smith
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam
Oorspronkelijke uitgever: Pan MacMillan

Vertaling: Jasper Mutsaers
Omslagontwerp: Mecob
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Francesco Guidicini
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 561 8 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

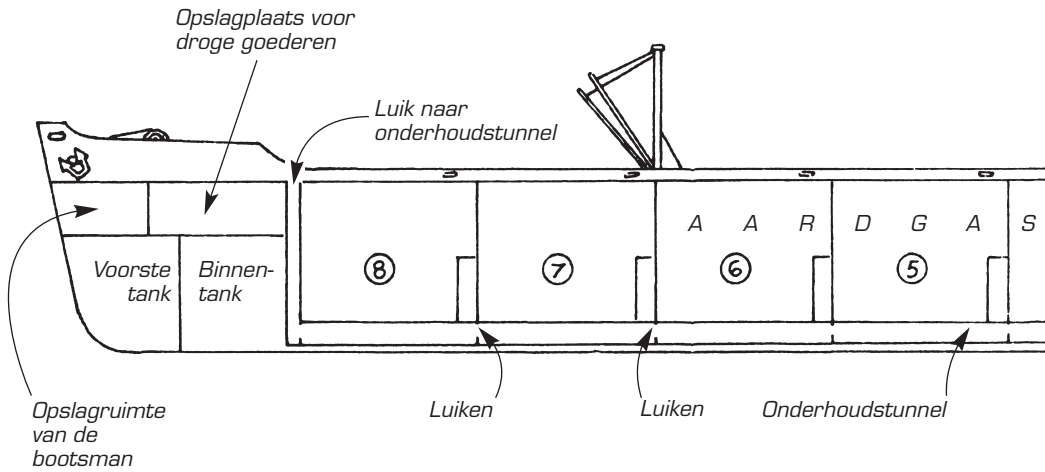
WILBUR SMITH

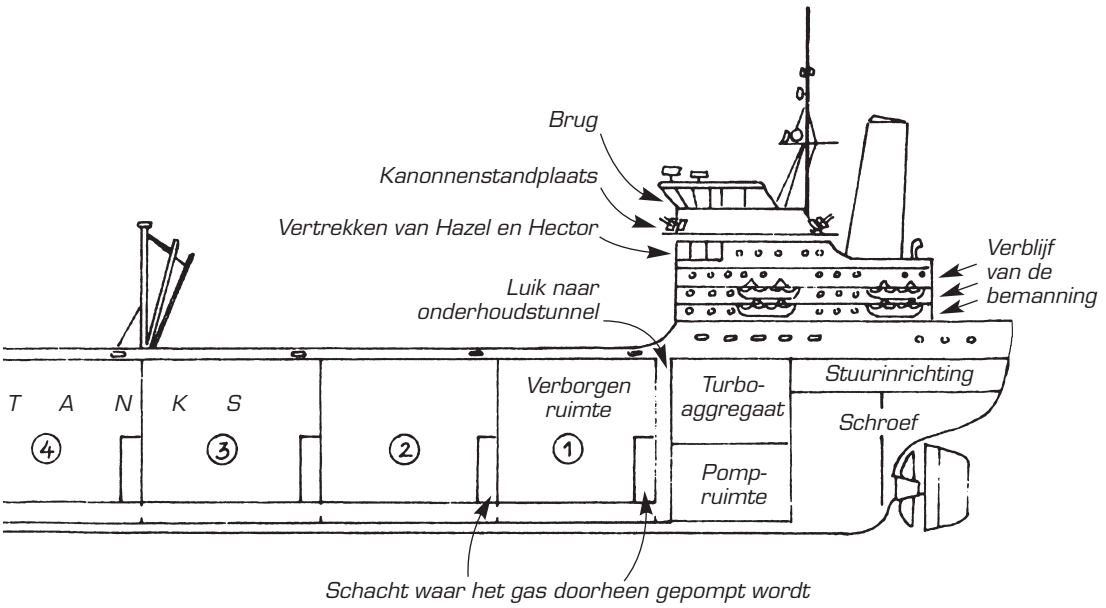
Op volle zee

*O eeuw'ge Vader, sterk in macht
Wiens arm betoomt der barenskracht
Die wijst de grondlooz' oceaen
De hem gestelde perken aan
O wil horen onze beê
Voor hen die zijn in nood op zee!*

PLATTEGROND VAN DE TANKER GOLDEN GOOSE

De chamsin waaide nu al vijf dagen. Stofwolken rolden op hen af in de broeierige uitgestrektheid van de woestijn. Hector Cross droeg een gestreepte palestinasjaal om zijn nek gewikkeld en een woestijnbril op zijn neus. Zijn korte donkere baard beschermde het grootste deel van zijn gezicht, maar de huid die niet bedekt was voelde rauw aan, alsof de prikkende zandkorrels hem afgeschuurd hadden. Zelfs boven het gebrul van de wind uit hoorde hij het kloppende gedreun van de helikopter. Zonder naar hen te kijken was hij er zich van bewust dat de mannen om hem heen het nog niet hadden gehoord. Hij zou zich dood geschaamd hebben als hij niet de eerste zou zijn geweest. Hoewel hij tien jaar ouder was dan de meesten van hen, moest hij als hun leider wel de meest oplettende en de snelste zijn. Toen verroerde Uthmann Waddah zich een beetje en keek hem aan. Het instemmende knikje van Hector was nauwelijks zichtbaar. Uthmann was een van zijn betrouwbaarste mannen. Ze waren al heel lang bevriend; al sinds de dag dat Uthmann Hector uit een brandend voertuig had getrokken dat in een straat in Bagdad onder vuur van scherpschutters lag. Toen vond Hector het verdacht dat hij een moslim was, maar in de loop der tijd had Uthmann laten zien wat hij waard was. En nu was hij onmisbaar. Een van zijn andere goede eigenschappen was dat hij Hector net zolang begeleid had tot zijn mondelinge Arabisch nagenoeg perfect was. Alleen een getrainde ondervrager zou horen dat het niet Hectors moedertaal was.

Door een speling van het ver van boven komende zonlicht scheen de monsterlijk vervormde schaduw van de helikopter als een toverlantaarn tegen de wolkenbanken, waarbij vergeleken de grote Russische MIL-26, beschilderd in het karmozijnrood en wit van Bannock Oil

opeens een stuk minder groot leek toen hij door de wolken brak. Pas toen hij een kleine honderd meter boven het landingsplatform hing werd hij zichtbaar. Gezien de belangrijkheid van de enige passagier had Hector de piloot al een radiobericht verzonden toen deze nog op de grond stond in Sidi el Razig, de uitvalsbasis van het bedrijf aan de kust waar de oliepijplijn ophield, en had hem bevolen niet te gaan vliegen onder deze omstandigheden. De vrouw had dit bevel ongedaan gemaakt, en Hector was er niet aan gewend dat hij werd tegengesproken.

Hoewel ze elkaar nog niet hadden ontmoet, was de relatie tussen Hector en de vrouw broos. Strikt genomen was hij niet bij haar in dienst. Hij was de enige eigenaar van Cross Bow Security Limited. Maar het bedrijf was ingehuurd door Bannock Oil om de boorinrichtingen en het personeel te bewaken. De oude Henry Bannock had Hector zelf geselecteerd uit de vele beveiligingsbedrijven die er happig op waren om hem hun diensten te verlenen.

De helikopter landde zachtjes op het platform en toen de deur in de romp opengleed, stapte Hector naar voren voor zijn eerste ontmoeting met de vrouw. Ze verscheen in de deuropening en bleef daar even staan om om zich heen te kijken. Ze deed Hector denken aan een luipaard die balancerend op een hoge tak van een marulaboom zijn prooi bestudeert alvorens die te bespringen. Hoewel hij dacht dat hij haar best goed kende van de verhalen, in levenden lijve spatte er zo veel energie en elegantie van haar af dat hij erdoor verrast werd. Een deel van zijn voorbereiding had bestaan uit het bestuderen van honderden foto's, het lezen van lappen tekst en het bekijken van vele uren aan videomateriaal. De oudste beelden waren van het Centre Court op Wimbledon, waar ze door Navratilova werd verslagen in een hard bevochten kwartfinale, en van drie jaar later, toen ze de trofee van het vrouwenenkelspel van de Australian Open in Sydney in ontvangst nam. Een jaar daarna was ze getrouwd met Henry Bannock, directeur van Bannock Oil, flamboyante tycoon en miljardair, eenendertig jaar ouder dan zij. Hierna volgden beelden van haar en haar man pratend en lachend met staatshoofden of filmsterren en andere mensen uit de showbizz, tijdens de fazantenjacht op Sandringham als gast van Hare Majesteit en Prins Philip of vakantievierend in het Caribisch gebied op hun jacht, de Amorou Dolphin. Verder waren er fragmenten van haar naast haar man tijdens de jaarlijkse algemene vergadering van

het bedrijf; andere fragmenten waarin ze vakkundig de degens kruist met Larry King in zijn talkshow. Weer veel later was ze in rouwkleding te zien, steun zoekend bij haar mooie jonge dochter en toekijkend hoe de sarcofaag van Henry Bannock in het mausoleum werd geplaatst op zijn ranch in de bergen in Colorado.

Daarna was haar gevecht met de aandeelhouders, banken en haar buitengewoon boosaardige stiefzoon breed uitgemeten in de zakelijke media over de hele wereld. Toen ze er uiteindelijk in was geslaagd om de rechten die ze van Henry had geërfd los te wrikken uit de grijpgrage vingers van haar stiefzoon en daarna de plaats van haar man had ingenomen als voorzitter van de raad van bestuur van Bannock Oil, hadden de aandelen van Bannock een vrije val gemaakt. Investeerders trokken zich terug, banken verstrekten geen leningen meer. Niemand durfde zijn geld te zetten op een voormalige tennisster annex societylady die opeens oliebarones werd. Ze hadden echter geen rekening gehouden met haar aangeboren zakelijke inzicht of het jarenlange onderricht van Henry Bannock, die meer waard waren dan honderd diploma's. Net als het publiek in het Romeinse circus zaten de lasteraars en tegenstanders op een akelige manier te wachten tot ze zou worden verscheurd door de leeuwen. En toen was ze tot ieders verdriet met Zara nr. 8 op de proppen gekomen.

Forbes zette Hazel in volle glorie, in een witte tennisoutfit en een racket in haar rechterhand, op de voorpagina. De kop erboven luidde: *Hazel Bannock overtroeft tegenstanders. Grootste olievondst in zestig jaar. Ze neemt het stokje over van haar man Henry de Grote.* Het omslagartikel begon als volgt:

In het donkere achterland van het godverlaten en verarmde Abu Zara, een klein emiraat, ligt een concessieveld dat ooit van Shell was. Het olieveld is direct na de Tweede Wereldoorlog drooggepompt en verlaten. Het heeft bijna zestig jaar in vergetelheid verkeerd. Tot Hazel Bannock ten tonele verscheen. Ze kocht het concessieveld voor een schamele paar miljoen dollar, waardoor de experts elkaar aanstootten en in hun vuistje lachten. Ze luisterde niet naar de bezwaren van haar adviseurs en gaf nog meer miljoenen uit aan een boorkegel die ze in het uiterste noorden van het veld in een ondergrondse anomalie liet zakken; een anomalie waarvan men door de primitieve technieken van zestig

jaar daarvoor had aangenomen dat het een nevenreservoir van het hoofdreservoir was. Destijds waren geologen het erover eens geweest dat de olie in dit reservoir naar het hoofdreservoir was gelopen en naar de oppervlakte was gepompt, waardoor het veld droog was komen te liggen en waardeloos was. Toen Bannocks boor echter door de ondoordringbare zoutkoepel van de diapier was gegaan, kwam er een enorme onderaardse ruimte aan het licht, waarin de olievoorraden hadden vastgezet. De overdruk van het mijngas kwam met zo veel kracht door het boorgat omhoog dat een bijna acht kilometer lange sliert boorgruis als tandpasta uit een tube omhoogspoot en het boorgat openbarstte. Ruwe olie van hoge kwaliteit spoot vele tientallen meters de lucht in. Het was duidelijk dat de Zara-olievelden 1 tot en met 7, waaruit Shell zich had teruggetrokken, slechts een fractie waren van de totale voorraad. Het nieuwe reservoir lag op een diepte van 6664 meter en bevatte een geschatte hoeveelheid van vijf miljard vaten goede, lichte ruwe olie.

Toen de helikopter landde liet de boordwerktuigkundige het trapje zakken en stapte uit, om vervolgens zijn hand uit te steken naar zijn illustere passagier. Ze negeerde zijn hulp en sprong de bijna anderhalve meter omlaag, net zo lichtvoetig als de luipaard waar ze zo veel op leek. Ze droeg een strak, sober kakikleurig safaripakje met suède halfhoge suède schoenen en een felgekleurde Hermès-sjaal om haar hals. Haar dikke goudblonde haar, haar handelsmerk, hing los en golfde in de woestijnwind. Hoe oud zou ze zijn? vroeg Hector zich af. Dat scheen niemand precies te weten. Ze zag eruit als ergens in de dertig, maar ze moest op z'n minst veertig zijn. Ze schudde kort de hand die Hector naar haar uitstak, haar greep versterkt door honderden uren op de tennisbaan.

'Welkom op uw Zara nr. 8, mevrouw,' zei hij. Ze keek hem alleen maar aan. Haar ogen waren van een kleur blauw die hem deed denken aan zonlicht dat door de muur van een ijsgrot schijnt, ergens hoog in een gletsjerspleet. Ze was veel aantrekkelijker dan op de foto's.

'Majoor Cross,' groette ze hem koeltjes. Ze verbaasde hem opnieuw; nu omdat ze zijn naam kende. Toen herinnerde hij zich dat ze de reputatie had niets aan het toeval over te laten. Ze had ongetwijfeld onderzoek gedaan naar alle tientallen werknemers die ze tijdens

het eerste bezoek aan haar olieveld waarschijnlijk zou ontmoeten.

Als dat zo is, zou ze moeten weten dat ik mijn militaire rang niet meer gebruik, dacht hij aanvankelijk, om meteen daarna te beseffen dat ze dat waarschijnlijk wel wist en de titel bewust gebruikte om hem op stang te jagen. Hij onderdrukte de glimlach die op zijn lippen verscheen.

Om de een of andere reden moet ze me niet en ze doet geen enkele moeite om het te verbergen, dacht hij. Ze is net een van haar eigen olieboeren; vervaardigd uit staal en diamant. Maar ze had zich al van hem afgewend om naar de drie mannen toe te lopen die uit de grote zandkleurige Humvee sprongen die naast haar tot stilstand was gekomen. Ze vormden een onderdanig welkomstcomité, grijnzend en kwispelend als puppy's. Ze gaf Bert Simpson, de baas, een hand.

'Sorry dat het zo lang heeft geduurd voordat ik hierheen kwam, meneer Simpson. Het was echter nogal druk op de zaak.' Ze schonk hem een korte, stralende glimlach, maar wachtte zijn antwoord niet af. Ze ging verder en begroette in rap tempo de hoofdingenieur en geoloog.

'Dank u, heren. Laten we maken dat we uit deze vervelende wind komen. We hebben straks wel tijd om elkaar beter te leren kennen.' Haar stem klonk zacht, zangerig bijna, maar de intonatie was scherp en duidelijk Zuid-Afrikaans. Hector wist dat ze in Kaapstad was geboren en pas Amerikaans staatsburger was geworden na haar huwelijk met Henry Bannock. Bert Simpson maakte het portier aan de passagierskant van de Humvee open en ze ging zitten. Tegen de tijd dat Bert achter het stuur was gekropen, zat Hector al vlak achter hem in de tweede Humvee. Een derde Humvee reed voorop. Alle voertuigen hadden het logo met een middeleeuwse kruisboog op de portieren. Uthmann zat in de eerste wagen, en hij ging het kleine konvooi voor, de dienstweg op die parallel liep aan de grote zilverkleurige, pythonachtige pijplijn die het kostbare goedje naar de tankers honderdzestig kilometer verderop bracht. Onderweg doemden de booreilanden aan weerskanten op uit de gele nevel, rij aan rij, als de geraamtes van een verdwaald legioen. Voor ze bij de droge rivierbedding waren, draaide Uthmann de weg af en reden ze een bergkam van grimmig gesteente op, roetzwart, alsof het geblakerd was door vuur. De hoofdgebouwen lagen op het hoogste punt.

Twee Cross Bow-schildwachten in gevechtssuitrusting maakten het

hek open en de drie Humvees scheurden erdoorheen. Het voertuig met Hazel Bannock erin maakte zich meteen los uit de formatie en stak het binnenste gedeelte van de compound over, om halt te houden voor de dikke deuren die naar de luxueuze, van airconditioning voorziene chique zakenvertrekken leidde. Hazel werd er snel doorheen geleid door Bert Simpson en zes bedienden in uniform. De deuren vielen zwaar dicht. Hector had het gevoel dat er iets ontbrak nu ze weg was – zelfs de chamsin leek minder woest te waaien – en toen hij bleef stilstaan in de deuropening naar het hoofdkwartier van Cross Bow en naar de hemel keek, zag hij dat de stofwolken inderdaad minder werden en oplosten.

In zijn eigen woonvertrek aangekomen zette hij zijn stofbril af en wikkelde hij de palestinasjaal van zijn hals. Daarna waste hij het vuil van zijn gezicht en handen, spoot verzachtende druppels in zijn bloeddoorlopen ogen en bestudeerde zijn gezicht in de spiegel die aan de muur hing. De korte stoppels van zijn donkere baard gaven hem een piraatachtige uitstraling. De huid erboven was gebruint door de woestijnzon, op het zilverkleurige litteken boven zijn rechteroog na, waar jaren geleden een bajonetstoot zijn schedelbot had blootgelegd. Zijn neus was groot. Zijn ogen hadden een kleur groen die kalmte en rust uitstraalde. Zijn tanden waren spierwit, als die van een roofdier.

‘Je zult het met dit gezicht moeten doen, jongen. Maar dat wil niet zeggen dat je er ook blij mee moet zijn,’ mompelde hij en hij gaf zichzelf toen als antwoord: ‘Maar gelukkig zijn er hier genoeg vrouwen die niet zo kieskeurig zijn.’ Hij lachte zacht en liep door naar het crisiscentrum. Het geroezemoes van de mannen stierf weg toen hij binnenkwam. Hector ging op de verhoging staan en keek naar hen. Deze tien mannen waren zijn teamleiders. Ze hadden ieder tien man onder zich, en daar was hij best trots op. Ze hadden laten zien wat ze waard waren; geharde vechters die het klappen van de zweep hadden leren kennen in Congo, Afghanistan, Pakistan, Irak en andere slagvelden overal op deze wrede aarde. Hij had er lang over gedaan om hen om zich heen te verzamelen; het was een stelletje volkomen laakbare onverlaten en geharde moordenaars, van wie hij hield alsof het zijn broers waren.

‘Ik zie geen krabben en tandafdrukken, baas. Ga ons nou niet vertellen dat ze je zomaar heeft laten lopen,’ riep een van hen. Hector glimlachte toegeeflijk en gaf hun even de gelegenheid om grove grappen te maken en weer te bedaren. Daarna stak hij zijn hand op.